

ved idetmindste beelviis at lade dem fremgaae af almindelige Valg efter Folkemængden, uafhængigt af de herskender Majoriteter i de særlige Corporationer. Dette er ansørt for at vise, hvor vigtigt det er, at man i Forsatningen af 1855 gik bort fra Delegationervalgene, som anvendtes i Forsatningen af 26de Juni 1854, og gik til Valg over hele Monarchiet, som kun havde deres Berettigelse for dette. De Landsdele, som udgjorde Fællesstabet, betragtedes som en Heelhed, saaledes at enhver af disse umiddelbart valgte ikke blev valgt for nogen Landsdeel — det var netop det, der skulde have Landsdeelsbetragtningen og skaffe Fællesbetragtningen tilveie — men at Enhver, der valgtes efter Valgloven for Fællesmonarchiet eller dog snarere for Delene deraf, Danmark og Slesvig, kun forudsattes valgt for Fællesstabet, og idet de modtage Valget antoges, de tillige at have erklæret sig for at være valgte for de øvrige Landsdele, der hørte til Fællesstabet, der var Betingelsen for Forsatningens Tilværelse som Fællesforsatning. Der siges nu, at det ikke er Noe, at man sørger for, at denne Sikkerhed skaffes tilveie ved dette Element, men at der er et andet Element, som man komme i Betragtning for at sikre det Samme, og det er, at der ved Siden af Befolkningens naturlige Ret til fri Selvbestemmelse staaer en historisk Ret for Kronen til at kræve de Forbringer respecterede, hvoraf Opretholdelsen af et oldgammelt Monarchi er betinget, og hvor det gjælder at danne en constitutionel Sammenslutning mellem Landsdele. Det er altsaa Kronens Ret til at haandhave og constitutionelt at sammenslutte Landsdelene; det, der skal opretholdes, er Kronens Ret til at sammenholde den Eenhed, der ligger i den Stat som Hovedbetingelsen, hvorfra Kronen til den Tid eksisterer. Man vil undgaae at lægge for Meget til Fællesanliggender og at lægge for Meget til de særlige Forsatninger; derpaa lægger man megen Vægt. Man siger, at Garantien derfor for en væsentlig Deel ligger i, at de fælles Valg paa eengang udjævne Mødsætningen mellem Landsdelene og det Sammenhold, som ligger i Eenheden i Monarchiet, og for at der rigtigt skal lægges Mærke til, hvilken Vægt der ligger heri, siger man: „Men ved

Siden deraf — ved Siden af de øvrige Betragtninger, der skulde veifærdiggjøre disse almindelige Valg for hele Monarchiet — der ved de directe Valg efter en eensartet Valglovaabnet. Afgang for det af de enkelte Forsamlinger, og der i disse sig udviklende, separatistiske Coterianstuelser uafhængigt i Element som allerede ved sin Tilblivelse er henvisst til at repræsentere Eenheden i det Fælles. Det er altsaa den Betragtning, man da kom til for at sikre saa Meget som muligt af Kongerigets Stilling som Deel af Monarchiet, for at det ikke skulde lide en saadan Tilfidsbetættelse, at det ikke ved sine Principer, ved sin fuldstændige politiske og om man vil — statsborgerlige Dansthed, vedblev at være det Prædominerende, saaledes, at dets Principer laae fast og sikkert. Man søgte at udjævne Mødsætningen mellem Landsdelene ved fuldstændigt Fælleskab i Monarchiet, som gjorde, hvad jeg har anført, at hvert enkelt Medlem var forpligtet til at betragte sig som tilhørende Fællesstabet, men derpaa visser man gennem en Række af Fremstillinger, hvor vigtigt det er at opretholde Betydningen af Rigsdagen, og det er udtrykt paa følgende Maade: „alle de indre Anliggender, hvori (saa som ved Landforsøholdene, Communevesenet o. s. v.) de mindre Formuende ganske vist have meget alvorlige og særlige Interesser at varetage, ere ubeskaarne forbeholdte Rigsdagen, efter Grundlovens Valgsystem.“ Man har altsaa anseet Grundlovens Valgsystem i det Hele som nødvendigt og det eneste Betydgende for disse særlige Anliggender, og saasnart man rokker ved dette Valgsystem, har man selvfølgelig opgivet den Sikkerhed, man dengang tilkænte dem. Efterat have gjort denne Række af Betragtninger gjældende, har Udvalget dengang henledet Opmærksomheden paa, at uagtet der var deelt de forskjellige Interesser — Kongerigets og Monarchiets — saa vel imellem, at der ikke var nogen Fare for Kongeriget, og uagtet det desuden var bestemt, at Kongeriget selv havde gjort denne Deling, hvorfor man haabede, at der deri maatte findes den fornødne Sikkerhed, maatte Landstinget dog finde det rigtigt at tilføie en Erklæring om, at man kun tiltraadte Forslaget under Forudsætning af, at der intet Indgreb skete i Kongerigets Grundlov, og man kom